To
Library
5/9/2007

নবজ্যোতি

হাতেলিখা আলোচনী

দমদমা মহাবিদ্যালয়

2007

প্ৰতি-

মান্যবৰেষু প্ৰবীণ অধ্যক্ষ
দমদমা মহাবিদ্যালয়

To library
[illegible] 5/9/07

শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে
হাতেলিখা আলোচনীৰে
অভ্যৰ্থনা জাপন

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ
অসমীয়া বিভাগ
০৫-০৯-২০০৭

ভাৱি পোৱা নাই- কʼৰ পৰা আৰম্ভ কৰো। সাধাৰণতে মোৰ এনেকুৱাই হয়। যদি মই কোনো আপোন দিহিক হয়, কিবা বন্ধুবোৰৰ ওচৰতে পাওঁ তেতিয়া মই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ একো কʼব নোৱাৰা হওঁ, একো লিখিব নোৱাৰা হওঁ। তেতিয়া কিন্তু মই কাৰোবাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰো। . . .

আজি বহুদিনৰ মূৰত মই এটা মানুহৰ দীঘল উপাখ্যান কʼব পাৰিছো। এইটো সাধ্য হৈছে মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱীৰ একান্ত সহায় সহযোগীতা আৰু গভীৰ বিশ্বাস আৰু মৰমৰ বাবে। প্ৰত্যেক গুৰু ভক্ত শিষ্যৰ বা প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ ইচ্ছা থাকে তেওঁৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ বাবে। তেওঁক কিবা এনে-কুৱা এটা উপহাৰ দিবলৈ ইচ্ছা থাকে যʼত সমগ্ৰ শ্ৰদ্ধা, ভক্তি, মৰম, ভালপোৱা, বিশ্বাস আদি সোমাই থাকে। এই প্ৰত্যেক সাধাৰণ মানুহৰ দৰে মোকো এই পোকটোৱে বহুদিন মানৰ পৰা বৰকৈ কামুৰি আছিল। কিন্তু মোৰ এটা বেমাৰ যে মনৰ কথা ভাষাত কাকো খুলি কʼব নোৱাৰো। এনেতে মোৰ দৃষ্টিয়ে কাৰোবাক দেখিছিল আৰু হৃদয়ে তেওঁৰ আগত ব্যক্ত কৰিবলৈ বিচাৰিছিল সকলো আপোন, এই জীৱনৰ উদ্দেশ্য, নিজৰ দায়িত্ব, কৰ্ত্তব্য এই-মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি। কিন্তু সেই দৃষ্টিক মোৰ দৃষ্টিয়ে আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰিলে। সʼ আৰু এটা কথা মই কিন্তু অতীতক সামুটি হʼবা বিচৰা নহয় বা ভৱিষ্যতকলৈও আপোন কৰি থকা বিচৰা নহয়। মই বৰ্ত্তমান পৰিস্থিতিৰ সৈতে চলিব বিচাৰো, মিলিব বিচাৰো। মই ভাবো বৰ্ত্তমান সাই নʼলেও পিছৰ খাজৰ কথা জানি পাৰিম। যদি বৰ্ত্তমান নাপাই পিছৰ খাজালৈ সি দিও তেনেহলে হয়তো আৰু নাপাবও পাৰো বিভিন্ন কাৰণত। কাৰণ আগৰ কোনো ভৰসা নাই। এনেতে কোনোবা আলোচনীত পঢ়িবলৈ পোৱা প্ৰবাদী বাক্যলৈ মোৰ মনত পৰিল — তাত লিখা আছিল — "তুমি যিজনৰ সৈতে বিবাহ পাশত আবদ্ধ হʼবা যিজনে তোমাক ভাল পায়। কিন্তু তুমি যিজনৰ সৈতে বিয়াত নবহিবা যাক তুমি ভালপোৱা মইয়ো তাকেই অনুসৰণ কৰিলো — মইয়ো তাকেই অনুসৰণ কৰিব ভাবিলো — মই যাক কʼব বিচাৰিছো তেওঁক কোৱাতকৈ মই তেওঁক কওঁলৈ যিয়ে প্ৰদায় আমাৰ কথা, আপোন আদিবোৰ শুনিবলৈ আগ্ৰহী হৈ থাকে। সেয়ে মই মোৰ প্ৰজ্ঞাৰ স্মাৰিণী বাইদেউক মোৰ পৰিকল্পনাৰ বিষয়ে সবিশেষ জনাই তেওঁৰ পৰা

আমি আৰু পৰামৰ্শ বিচাৰিলোঁ। মেডামৰ পৰা অনুমতি লৈ ভাবিলোঁ এইবাৰেই স্কুল দুৱাৰত খোজ দিলোঁ। বহু সময় ভাবিলোঁ কেনেকৈ সোমাও, ভিতৰত বহু আন্ধাৰ হ'ব নেকি? কিন্তু আচৰিত দুৱাৰত টুকুৰিয়াওঁতেই আচৰিত বয়া যেন লাগিল। ভিতৰ - খনো যে এনেকুৱা জেউতিমান দেখি মোৰ গৰ্ব কিছু খৰ্ব হ'ল। তাৰ পাছত সকলোৰে মুখত দেখিবলৈ পালোঁ এটা উজ্জ্বল হাঁহি।

তাৰ পাছত আমি এখোজ দুখোজকৈ আগবাঢ়িব ধৰিলোঁ - পালোঁ নিয়মীয়াকৈ তেওঁলোকৰ দেখা, অৰ্থ সাহায্য মোৰ শিক্ষক আৰু আলোচনী ছেকুৰটাৰ হাতে ওপৰ মই হাঁহিছোঁ। শেষত আমাৰ সকলোৰে অশেষ চেষ্টা আৰু আত্মবি - শ্বাসৰ ফলত সৃষ্টি হ'ল — "নজ্যোতি"।

মই সকলোকে ভাল পাওঁ মানুহৰ মৰম আৰু অনুশাসন। মোৰ কুকুৰ আৰু মেকুৰী পোৱালী হৈও আছে। মই জনা মোৰবোৰৰ পৰা কেৱল ভাল পোৱাটোকেই শিকিছোঁ কাৰণ সিহঁতে আনৰ পৰা মৰম পাব বিচাৰে। আমাৰ মহান পণ্ডিত সকলেও কৈছে - তুমি আনক ভাল পাবা নিস্বাৰ্থভাৱে তেতিয়া আনেও তোমাক ভাল পাব, নিজক শুদ্ধকৈ ৰাখিবা আৰু শুদ্ধ দেখিবা। সেইবাবে হয়তো মই একেবাৰে ভাগ্যশালী কাৰণ এনেকুৱা এটা সহপাঠীৰ দল পাইছোঁ। যিহেতু সমবয়সীৰ বন্ধু-বান্ধৱীৰ মৰম পোৱা যায়। সেয়া মই কিন্তু ইহঁতক মই মোৰ সহপাঠীৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ।

শেষত মই আমাৰ আলোচনীত "নজ্যোতি"ত জড়িত সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হৈ আমাৰ শিক্ষাগুৰু সকলক জনাও যে - ইয়াত আমাৰ আপোনালোকৰ প্ৰতি - অশেষ শ্ৰদ্ধা - ভক্তি, অজস্ৰ মৰম - চেনেহ আৰু আশা জড়িত হৈ আছে। আমাৰ অভিজ্ঞতা আৰু আৰ্থিক ব্যৱস্থা দুয়োটাই শূন্য আপোনালোকক ইয়াতকৈ ভাল উপহাৰ দিবলৈ। সেয়ে আমাৰ সকলো দোষ - ত্ৰুটি, ভুল-ভ্ৰান্তি ক্ষমা কৰি এই ক্ষুদ্ৰ উপহাৰটি গ্ৰহণ কৰিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

- - - - -

জ্যোতি স্মৃতি

আড্ডা

আড্ডা হ'ল আজিৰ সমাজত সকলোৱে শুনত অহা এটা শব্দ। এই শব্দটোক বেছিভাগ মানুহেই ঘৃণা কৰে বিশেষকৈ আমাৰ অভিভাৱক সকলে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আড্ডা দিবলৈ যাম বুলি কলে বিভিন্ন শাস্তি দি নাইবা ঘৰত বন্ধ কৰি হলেও বাধা দিয়ে। তেওঁলোকৰ মতে এই শব্দটোৰ অৰ্থ হ'ল বেয়া সংগত আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা ল'ৰা-ছোৱালী বিপথে পৰিচালিত হয়। কিন্তু প্ৰকৃত-তে আড্ডা শব্দটোৰ অৰ্থটো কি কোনেও ভাবি নাচাই। এই শব্দটোৰ অৰ্থ হ'ল কেইজনমান ব্যক্তি বা কেইজনমান ল'ৰা-ছোৱালী লগ হৈ কোনো বিষয়ৰ ওপৰত কথা বিচাৰ বিবেচনা অৰ্থাৎ মিলনৰ স্থল। যদি সিহঁতে লোৱা বিষয়টো বেয়া হয় তেনেহ'লে সিহঁত বিপথে পৰিচালিত হ'ব আৰু ভাল হ'লে উন্নতিৰ পথত আগবাঢ়িব।

কিছুমান আড্ডা পুথিভঁৰালত, ঘৰত, আৰু স্কুলত দিয়া হয়। এই আড্ডাত কেইজন মান ল'ৰা বা ছোৱালী লগ হৈ বিভিন্ন কিতাপ গ্ৰন্থৰ মাজত সোমাই তাৰ পৰা নানা জ্ঞান আহৰণ কৰে। তাৰ উপৰিও গ্ৰন্থবোৰৰ লিখক সকলৰ জীৱনৰ বিষয়েও জানিব পাৰি আৰু তাৰ পৰা নতুন জ্ঞান আহৰণ হয়। সমাজৰ হিতৰ বাবে চিন্তা কৰি তেনে চামটো একগোট হৈ যদি আড্ডা দিয়ে সেই আড্ডা কেতিয়াও বেয়া হ'ব নোৱাৰে বৰঞ্চ ইয়াৰ দ্বাৰা ভাল ফলহে হ'ব।

বৰ্তমান দিনত আকৌ পুথিভঁৰালৰ আড্ডাতকৈ ৰাস্তাত দোকানতহে আড্ডা বেছি দেখা যায়। এনেধৰণৰ আড্ডা বৰ্তমান খুব প্ৰজন্মৰ মাজত প্ৰচলিত। ছোৱালী

কিতাপ পঢ়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা

কিতাপ বা গ্ৰন্থ অধ্যয়ন এটা ভাল অভ্যাস। কিতাপ পঢ়িলে আমি বহু নজনা কথা জানিব পাৰো। বহু নেদেখা কথাৰ বিষয়ে জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰো। কিতাপ পঢ়ি আমি নিজকে বৰ্তমান যুগত আন মানুহৰ লগতে হওক বা অন্য দেশৰ লগতে হওক যোজত খোজ মিলাই চলিব পাৰো। আমি যদি কেতিয়াবা মনত খুব দুখ অনুভৱ কৰো তেন্তে সেই অৱস্থিতিত এখন ভাল কিতাপ পঢ়ি মনটো উৎফুল্লিত কৰিব পাৰো। সাহিত্য যিহেতু মানৱ সভ্যতাৰ প্ৰথম সোপান। আজিকালি বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্কুলীয়া কিতাপৰ বাহিৰেও ইণ্টাৰনেট বা কম্পিউটাৰ টিভি, ৰেডিঅ আদি লৈ ব্যস্ত। এইবিলাকক লৈ ব্যস্ত থাকিও তাৰ মাজতে সময় উলিয়াই নিজৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ বিভিন্ন লিখক বা কবিৰ বিভিন্ন আলোচনী, কবিতা পুথি, গল্প, উপন্যাস আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ কিতাপ-পত্ৰ যি আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত বাৰুকৈ প্ৰভাৱ পেলাই গতিকে সেইবিলাক পঢ়া উচিত। গ্ৰন্থমেলাত আজিকালি প্ৰায় মানুহ নাথাকে বুলি ভাবিব পাৰি। দুই-এজন থাকে যদিও গ্ৰন্থ বা কিতাপ কিনা দেখা নাযায়। এজন লেখকে বাস্তৱ জীৱনত তেওঁ লাভ কৰা তিতা-কেহা অভিজ্ঞতা আৰু নিজ চকুৰে দেখা অভিজ্ঞতাৰে এখন গ্ৰন্থত অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। গতিকে গ্ৰন্থখনত ভাল-বেয়া দুয়োটাই থাকিব। তাৰ পৰা আমি নিজৰ জীৱনত প্ৰয়োগ কৰিবলৈ ভালটো ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। এজন লেখকৰ কথাৰ বিনিময়ত তেওঁৰ জীৱনৰ লগত বাস্তৱ আৰু কাল্পনিক অভিজ্ঞতা এখন কিতাপত লিপিবদ্ধ কৰে। গতিকে তেওঁলোকৰ নিচিনা প্ৰাপ্য সেইমিনিয়ে কিতাপ এখনৰ মূল্য। আমাৰ সমাজ বা দেশৰ বহুতো লোকক

কোনোৱা অশ্লীল বাক্য কোৱা আনৰ সমালোচনা কৰা। চাইং-চিগাৰেট খোৱা, ড্ৰাগছ আদি খোৱা যায় তাক আলোচনা কৰা এইবোৰ আছে। আজিকালি যুৱ সমাজত ইয়াৰ দ্বাৰা নতুন যুৱ প্ৰজন্ম ধ্বংস পথত আগবাঢ়িছে।

কিছুমান আছে যাৰ তলত পাৰ্কত নদীৰ পাৰত নিৰ্জন ঠাইত বা বিভিন্ন অধিবেশনত হৈ থাকে। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ মাজত কেৱল প্ৰেমৰ বিষয়ে কথোপকথন হয় বুলি সকলোৱে ভাবে আৰু তাকে আমি দুই কৰিব নোৱাৰো কিন্তু কিছুমান এনেকুৱা প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাও আছে যিয়ে নিজৰ প্ৰেমিকৰ ভৱিষ্যত হৈ উজ্জ্বল আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰে আৰু যিটো সমাজৰ বাবে অতি শুভ লক্ষণ। যেতিয়ালৈকে এই পৃথিৱী থাকিব, এই সংসাৰ থাকিব, এই প্ৰকৃতি থাকিব তেতিয়ালৈকে প্ৰেমও থাকিব। দুৰ্বল মানুহেও কিবা এটা কৰাৰ সাহস যোগাব একমাত্ৰ মানসিকতা ভালেই থকা প্ৰেম কিন্তু এই প্ৰেমটো কেৱল লৰা-ছোৱালীৰ মাজতেই হ'ব পাৰে এনেকুৱা নহয় প্ৰেম দুজন বন্ধুৰ বা বান্ধৱীৰ মাজত হ'ব পাৰে। দুই ভাই-ভনীৰ মাজতো হ'ব পাৰে, বাপেক পুতেক বা মাক জীয়েকৰ মাজতো হ'ব পাৰে।

সেয়েহে আজি কোনো কোনো অভ্যাস নহয়। ইয়াক কেৱল বিষয়ে ব্যৱহাৰ কৰা হয় তেনে নাম লয়। ইয়াত অভিভাৱকৰ উপস্থিতও প্ৰতিজন দায়িত্বশীল ব্যক্তিয়ে গুৰুত্ব দিয়া উচিত যে সমাজত আজি যিবোৰ এনে নিয়মীয়া অনুষ্ঠান লাগে যাতে সমাজখন কোনোকালেই বিপথগামী নাযায়কে।

শ্ৰী দীপশিখা দেৱী

কিতাপ পঢ়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা

কিতাপ বা গ্ৰন্থ অধ্যয়ন এটা ভাল অভ্যাস। কিতাপ পঢ়িলে আমি বহু নজনা কথা জানিব পাৰো। বহু দেশৰ কথাৰ বিষয়ে জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰো। কিতাপ পঢ়ি আমি নিজকে বৰ্তমান যুগত আন মানুহৰ লগতে হওক বা অন্য দেশৰ লগতে হওক খোজতে খোজ মিলাই চলিব পাৰো। আমি যদি কেতিয়াবা মনত খুব দুখ অনুভৱ কৰো তেন্তে সেই অৱস্থিতিত এখন ভাল কিতাপ পঢ়ি মনটো উৎফুল্লিত কৰিব পাৰো। সাহিত্য যিহেতু মানৱ সভ্যতাৰ প্ৰথম সোপান। আজিকালি বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীয়ে স্কুলীয়া কিতাপৰ বাহিৰেও ইন্টাৰনেট বা কম্পিউটাৰ, টিভি, ৰেডিঅ আদি লৈ ব্যস্ত। এইবিলাকক লৈ ব্যস্ত থাকিও তাৰ মাজতে সময় উলিয়াই নিজৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ বিভিন্ন লিখক বা কবিৰ বিভিন্ন আলোচনী, কবিতা পুথি, গল্প, উপন্যাস আৰু বিভিন্ন বিষয়ৰ কিতাপ-পত্ৰ যি আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত বাৰুকৈ প্ৰভাৱ পেলাই গতিকে সেইবিলাক পঢ়া উচিত। গ্ৰন্থমেলাত আজিকালি প্ৰায় মানুহ নাথাকে বুলি ভাবিব পাৰি। দুই-এজন থাকে যদিও গ্ৰন্থ বা কিতাপ কিনা দেখা নাযায়। এজন লেখকে বাস্তৱ জীৱনত তেওঁ লাভ কৰা তিতা-কেহা অভিজ্ঞতা আৰু নিজ চকুৰে দেখা অভিজ্ঞতাৰে এখন গ্ৰন্থত সন্নিবিষ্ট কৰে। গতিকে গ্ৰন্থখনত ভাল-বেয়া দুয়োটাই থাকিব। তাৰ পৰা আমি নিজৰ জীৱনত প্ৰয়োগ কৰিবলৈ ভালটো ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। এজন লেখকৰ কাৰ্যৰ বিনিময়ত তেওঁৰ জীৱনৰ লগত বাস্তৱ আৰু কাল্পনিক অভিজ্ঞতা এখন কিতাপত লিপিবদ্ধ কৰে। গতিকে তেওঁলোকৰ [illegible] সেইখিনিয়ে কিতাপ এখনৰ মূল্য। আমাৰ সমাজ বা দেশৰ বহুতো লোকক

দেখা যায় যে ভদ্ৰলোকে পাঁচশ বা এহাজাৰ বা ইয়াতকৈ কম বা বেছি দামত বেগ, এযোৰ চাদৰ মেখেলা, চোৰাৰে আৰু বিভিন্ন বস্তু কিনিব পাৰে কিন্তু এখন কিতাপ দাম অলপ দি কিনিব নোৱাৰে। এইটো অৱশ্যেই আমাৰ দেশৰ কাৰণে খুব দুৰ্ভাগ্যজনক কথা।

কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস অকণৰ পৰা কৰিব লাগে। বয়স অনুযায়ী এজন শিশুক মাক-দেউতাকে কিতাপ পঢ়িব দিব লাগে। কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস ডাঙৰ হ'লে গঢ়িব নোৱাৰি। ইয়াক অকণৰে পৰা গঢ়িব লাগিব। যিহেতু ঘৰখনকে শিশুৰ প্ৰথম পঢ়াশালি বুলি কোৱা হয়। কোৱা হয় যে 'মন কৰিলে চন' মানুহে নোৱাৰা কাম কি আছে। যদি চেষ্টা কৰে মানুহে নোৱাৰা কামো সহজে কৰিব পাৰে। কিতাপৰ জৰিয়তে নানা জ্ঞান আহৰণ কৰি নিজৰ লগতে এখন দেশৰ এখন সমাজৰ এটা ব্যক্তিৰ এটা পৰিয়ালৰ জীৱনৰ লগতে সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশৰ উন্নতি কৰিব পাৰি। আজি গণতান্ত্ৰিক যুগত বাতৰি কাকতে বিশেষভাৱে ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ জৰিয়তে বিভিন্ন ঠাইৰ বিভিন্ন লোকৰ বিষয়ে জানিব পাৰো আৰু আমাৰ সমস্যাবোৰ সমাধান কৰিব পাৰো। সেয়েহে আজিৰ বৰ্তমান যুগটোত ইন্টাৰনেট বা কম্পিউটাৰ লগতে কিতাপ বা গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰাটো অত্যন্ত প্ৰয়োজন।

—— ० ——

ৰীতা মণি

এই মৰম মাথো তোমাৰ বাবে

চন্দ্ৰমাৰ পুৱতি নিশাত
হেঙুলি উষাৰ আভা ভেদি
তাজমহলৰ সৌৰ্য আজিবলৈ
তুমি বাৰু নাহিবানে প্ৰিয়া -----

বিশ্বসুন্দৰৰ ৰূপ তৃষ্ণাৰ
তৌৰি পাহ গোলাপ
নীলা চকুযুৰিৰ নিভৃত নীলাখিনি
মাখিবানে মোৰ হিয়াৰ দলিচাত ---

মগবিংমুঠা জোনাকৰ ৰাতি
যেতিয়া শেৱালি সৰে
তৰা বচা বচা নীলাভ আকাশ
তোমাৰ চুচকুত মিঠা সপোন ভাহে
কুমলীৰ মেহজালি মগালি
তুমি বাৰু জানানে
সেইয়া যে মই যে
তোমালৈ উপহাৰ দিছো

স্বপ্নময় ৰং লালিমাৰে
সাত বৰণীয়া ৰাম ধেনুৰ ময়ূৰপংখীয়ে
যেতিয়া সীমাহীন দিগন্ত ছানি ধৰে
উদিত সূৰ্যৰ শীতল ছায়াত
তুমি বাৰু বুজানে
সেইয়া যে মইয়ে
তোমালৈ হাত বাউল দি মাতিছো
এজাৰ ফুলৰ ৰঙৰঙ
ধৰালৈ যেতিয়া বৰষা নামে
ৰিম্ ----- ঝিম্ কৈ ---

শ্বাসৰুদ্ধ সেই মুহূৰ্ত্ত
কম্পি উঠা তোমাৰ গোলাপী ওঠযুৰি
তুমি যাক স্পৰ্শ অনুভৱ কৰিবানে
সেইয়া যে মইয়ে চুমা আঁকিছো ---
তোমাৰ নামতে কত যে আল্পনা আঁকিলো
কল্পনাৰ কেনভাছৰ ----
সপোনৰ বালিঘৰ সাজিলো
অশান্ত ঊৰ্মিৰ দুৱাৰ দলিত
কত যে প্ৰেমৰ শলিতা জ্বলালো
তুমি যাক কিয় ইমান নীৰৱ ---
এজাক ধুমুহাৰ দৰে
এখনি উদ্দীপ্ত হিয়া
মাথো তোমাৰ বাবেই
জীৱনৰ শেষ সন্ধিয়ালৈ ---
প্ৰকৃতিৰ ৰূপহী বনত জিলিকিয়াই
যেনেকে হাহে অকলশৰে
অনিৰ্বাণ জ্যোতিৰ সোৰতেৰে
হিয়া কঁপাই তোলা
তেনে মৰমীৰ মৰম কণ যাচো

মোৰ মৰমৰ জানৰ
হাতত ---

শ্ৰী নিভা মণি কলিতা

নিঃসংগতা

নিজৰ সেই অপূৰ্ণ বোৰত
তোমাক স্মৰিলে
প্ৰথমবাৰৰ বাবে চাইছিলো
সিও সেই চকুনিৰ তলত
কিয় বাস্তৱে উপলব্ধি মোৰো
কৰিছিলো নিজকে উজাৰ বাবে
মই যে আজও অধিক মেৰাখো
তোমাৰ নিৰ্লিপ্ততা, তোমাৰ নিষ্ঠুৰতা
অব্যক্ত কণ্ঠত মোৰ প্ৰতিধ্বনিত হয়।
চাৰিওফালে বিৰাজমান
কেৱল নিঃসংগতা---।

শ্ৰী প্ৰীতমণি ডেকা

নৱ প্ৰেম

হৃদয়ৰ মণিকোঠাত তুমিয়ে
জগাই দিলা আশা
প্ৰেমৰ অনুৰক্ত শিখা
জ্বলিব লাগিছে আজি
উমি উমি
কি যে এক মাদকতা
নৱ প্ৰেমৰ সুবাস
আমোল মোল হৈ আছে
আজি মোৰ আত্মা---।

শ্ৰী ববীতা দেৱী

আন্তৰিকতা

যদিহে মোৰ তোমাৰ প্ৰতি
এক বুজাব নোৱাৰা
অনুভূতি জাগ্ৰত হৈছে
কিয় নাজানো এই
অনুভূতি তোমাৰ প্ৰতি
মোৰ শুধু হৃদয়ত
আজি মাথোঁ অনুৰাগ
কিন্তু এতিয়া চলোৰে পৰা
চলো বহু নিলগত যে আছো
মই তোমাৰ পৰা
তুমি মোৰ পৰা
কাৰ ভুল তোমাৰ নে?
মোৰ নাই নাজানো
আমাৰ প্ৰেম বিচ্ছিন্ন
হৈ পৰিছে মাথো
বিৰাজমান আন্তৰিকতা
কেৱল আন্তৰিকতা---।

শ্ৰী গীতামণি ডেকা

অবুজ ভাষাৰে তুমি গালা যি গান
সমীৰেও তাতে আহি দিলেহি তান
চন্দ্ৰাৱলী নিশাতে
সোঁৱৰণী জাগিছে মোৰ প্ৰাণত
তুমি আজি নাই মোৰ কাষৰতে ॥

নিৰলে নিজানতে বহি চোতালত
তোমাকেই সুঁৱৰিছো মন দাপোনত
স্মৃতিয়ে আমনি কৰিছে মনকে
তুমি আজি নাই মোৰ কাষৰতে ॥

মিলনৰ হেপাহত দুচকু শুকাল
লাজতে জোনবায়ো কেনিবা লুকাল
এৰি থৈ মোক অকলশৰে
যৌৱনৰ ভৰ দুপাৰতে
তুমি আজি নাই মোৰ কাষৰতে ॥

— — —

শ্ৰী বন্দনা দেৱী

তুমি নোপোৱাৰ বেদনাকে

শ্ৰী বন্দনা দেৱী

তুমি নোপোৱাৰ বেদনাকে
সাৱটি ধৰি
নীৰৱ নিজান ৰাতি
চকুলো টুকি
বিষাদৰ ৰাগিনীৰে তন্দ্ৰা ভাগি
উজাগৰে আছো কিয় মধু যামিনী
মধু যামিনী ॥

যেন বাৰিষাৰ নদী
কৰি তলবল
পানীৰ সোঁতে ঢৌ খেলি
কৰে জল মল
নয়নৰ অশ্ৰুৰে মালাগাথি তুমি
তাপিত হিয়াত তোলা কৰুণ ৰাগিনী
কৰুণ ৰাগিনী ॥

সকলো থাকিও আজি
কিবা নাই নাই
জীৱনৰ ৰং বোৰো
কেনিবা হেৰাই
সপোনৰ শিখাটি জ্বলাই তুমি
জীৱন উজাৰি মোৰা প্ৰেম ৰাগিনী
প্ৰেম ৰাগিনী ॥

মা

মা তোৰ চকুপানী,
সহ্য নহয় মোৰ।
দুখ বেদনাৰে ভৰা,
দুখৰ দিনবোৰ।
মা তোৰ কেতিয়া,
সুখৰ অনুভূতি আহিব।
তোৰ কোমল বুকুত মা,
মোপনী পাতি মই বহিম।
তোৰ দুখ বেদনাৰে ভৰা,
দুখৰ দিনবোৰলৈ।
সহাৰি দিবলৈ মা,
নিজ স্বাৰ্থ ত্যাগ কৰিম।
সকলোৰে মিলি,
মই মচিব পাৰিম।
যেন তুৰ চকুপানী দুধাৰি,
মা কেতিয়া আহিব সুখি।
তোৰ সেই সুখৰ অনুভূতি,
দুচকুৰে প্ৰানভৰি সুখি আহক।

শ্ৰী জ্যোতিৰাণী দেৱী

মেট্ৰিক পৰীক্ষা

মেট্ৰিক পৰীক্ষা, মেট্ৰিক পৰীক্ষা,
সকলোৱে কয় মেট্ৰিক পৰীক্ষা
যেনো যম টান পৰীক্ষা।
সেইকাৰণেই নেকি মোৰ মনত
সোমাল ভয়।
তথাপিও মই এই ভয়ক
কৰিব লাগিবই জয়।

দিনত পঢ়ো ৰাতি পঢ়ো
তথাপিও মই নোৱাৰো
লেটাৰ মাৰ্ক পালেহে বোলে
দেউতাই দিব ঘড়ী।

তাৰে পৰাই বাইদেৱে পঢ়াই
তথাপিও মই নোৱাৰো
তাৰে কয়, সোণাৰুৱ সময়
মিছাতে নকৰিবা ব্যয়।
অযথাত সময় ব্যয় কৰিলে
জীৱন হয় ক্ষয়।

শ্ৰী দিপিকা দাস

প্ৰেম - প্ৰেমিকা

প্ৰেম আনন্দ ক্ষণস্থায়ী
কিন্তু ইয়াৰ বেদনা স্থায়ী
আজি শিক্ষিত যুৱক যুৱতী সকলে
এই কথাষাৰ জানিওঁ কিয়
ক্ষণস্থায়ী আনন্দৰ আশাত
স্থায়ী বেদনা লবলৈ প্ৰেম কৰে ?
মানুহে কয় প্ৰেমেই জীৱন
কিন্তু মোৰ জীৱনত প্ৰেম নাই ।
তেন্তে মোৰ জীৱনটো কি ?
প্ৰেমহীন জীৱনটোক মালী
বীলৰ লগত তুলনা কৰা হয় ।
মিয়ে এবাৰ হলেও
জীৱনত প্ৰেম কৰা নাই
তেওঁক ফুটা বাটিৰ
লগত তুলনা কৰা হয় ।
তেনেহলে প্ৰেমত পৰি
প্ৰতাৰিত মোৱা সকলক
কিহৰ লগত তুলনা কৰা হয় ?
মন্দিৰত উছৰ্গা কৰা সেই
নিৰ্দোষী জীৱৰ লগত !

ইছলাম আলী

কাকো আৰু হিয়া নিবিলাওঁ

বন্ধু তোমাৰ শপত
কাকো আৰু হিয়া নিবিলাওঁ
লাগে জীৱন শেষ হৈ যাক
দুচকুৰ লোতক বাহিৰ হৈ যাক
বন্ধু তোমাৰ শপত
আজিৰ পৰা
কোনো অচিনাকি ছোৱালীৰ বাবে
মন গলে
চিঠি নবজাওঁ
অথবা চৈনচনত নাটানো স্নেনথল
ফ্লেক অথবা প্লাষ্টিক
বন্ধু বন্ধু সৈতে সৈতে তিনি সৈত সাই কৈছো
আজিৰ পৰা কাকো আৰু
হিয়া নিবিলাওঁ ।।

ইছলাম আলী

মধুস্মিতা আহমেদ

তুমি যে কৈছিলা
কবিতা এটি লিখিবলৈ
লিখিম বাৰু এদিনে
জোনাক নিশা . . . .
তৰাবোৰ আকাশৰ . _
তৰা গণি . . . . .
তোমাৰ সান্নিধ্যও . . .
মুকলি আকাশৰ তলত
থাকিবা নে তুমি ?
সেইদিনৰ অপেক্ষাত
নে গুছি যাবা !
আনৰ হৃদয়ৰ উম বিচাৰি
. . . তুমি গ'লেই মই . .
অকলশৰীয়া হৈ ৰ'ম
Please ! ৰৈ যোৱা . .
মোৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ . . .
আঁচল হৈ . . . .
আকৌ এটি নতুন
কবিতা সৃষ্টি হ'বলৈ ।

জোনাকৰ আবিৰ্ভাৱ

পূৰ্ণিমাৰ নিশাৰ সেই জোনটো,
দেখি মে হয় মোৰ মন উতলা।
মনত নানা কল্পনা, সপোন আৰু,
নানা হিয়া ভৰা আকুল বাসনা।
বিয়পিছে তোমাৰ কামনে,
অন্তৰৰ মৰমে তোমাক বিচাৰিছে।
আছা... তুমি আছা, কিন্তু ক'ত?
জীৱনৰ প্ৰতি পলে পলে,
দি আছা মাথো প্ৰেম আলিংগন।
সপোন নে দিঠক তাকে ভাবি,
মন মোৰ হয় অতি চঞ্চল।
আছা যদি তুমি এই পৃথিৱীত,
দিঠক হৈ মোৰ কামনে আহা।
হৃদয়ে মে বিচাৰে তোমাক,
তুমিয়েই যে মোৰ প্ৰতিমা প্ৰাণৰ।
তুমি নহলে মে মাই অসম্পূৰ্ণ
আহা... ঘূৰি আহা
কেৱল মোৰ বাবে
ঘূৰি আহা!

শ্ৰী দীপশিখা দেৱী

বিপ্লৱী কবি

বিপ্লৱী কবি মই
বিপ্লৱৰ মাজে মাজে বাচি যাওঁ
বৰ্তমান জীৱনৰ গভীৰ বেদনা
য'ত আছে,
স্তব্ধ সুপ্ত জীৱনৰ
টুকুৰা টুকুৰ ছবি
য'ত সুখ নাই, বৰ্তমান স্বপ্ন নাই
নাই জীৱনৰ আশা
যাযাবৰ মই
ক'ত বাৰু মোৰ জন্ম ?
অসমীয়া আইৰ সেউজীয়া
বীৰণীৰ বুকুত নে ?
বোমা বাৰুদৰ ধোঁৱাৰ মাজত ?
নিৰ্দোষী হেজাৰ জনগণৰ
ৰক্তৰ মাজত নে !
পৰিচয় মোৰ নাই
বুকুত আৰতি লৈ
অপূৰণ জীৱন তৃষ্ণা
মই এক অভিশপ্ত অজগৰ
যাৰ মুক্তি হৈছিল,
বীৰবীৰৰ হাতত
বিপ্লৱী কবি মই
জীয়াই আছো জন জীৱনৰ হৃদয়ত ।

শ্ৰী ৰবিতা মালাকাৰ

কবিতাৰ মালাধাৰি

কবিতাৰ মালা ধাৰি
তোমাক পিন্ধাম বুলি,
মনতে ভাবি থাকোতে
সময় যে গল উকলি
মৌনতা ভৰা নিশা ।
কান্দো উচুপি উচুপি
তোমাৰ বাবে লিখিলো
মই এই কবিতাৰ মালাধাৰি
তোমাৰ বাবে বাট চালো মই
তুমি অবিহনে মই অবিক্ষৰা
মোৰ গীত, কবিতা, গল্পৰ নায়ক
তোমাৰ অবিহনে এইবোৰ নিসাকৰা
তোমাৰ অবিহনে মোৰ
অলপো সময় পূৰ্ণ নহয়
প্ৰতিটো পল অনুপলৰে, তুমি সংগৰী
তুমি যদি কৰা মোক সহায়
যাব পাৰো পাৰ হৈ
সাত সাগৰ তেৰ নদী
দিবানে সংগ
পুনৰবাৰ সুধিছো তোমাক.
দিয়া যদি
মন মোৰ আনন্দৰে,
পৰিব ভৰি ।।

শ্ৰী ববিতা মালাকাৰ